

Előszó

LISETTE

Berlin, 1961. augusztus 12.

Ha egy szülő azt állítja, hogy nincs kedvenc gyereke, hazudik. Axel végül elalszik a karomban, a felső ajkán ott ragad egy csepp tej, hatalmas szeretethullám önt el. Ellynél hasonlót sem éreztem. Sem aznap, amikor megszületett, sem az azóta eltelt tizenöt évben. De még a fránya büntudat sem számít, ha a keblemet most dagasztó szeretethez mérem. Amit Axel iránt érzek, az nagyobb nálam, nagyobb mindannyiunknál. Egy pillanatra elhittetem magammal, annyira nagy, hogy elhomályosít minden mást, még a múltat is, mindent, amit valaha tettem.

Megcsókolom a lány, pihés haját, megsimítom a karja hajlatában vöröslő túsúráásokat, a vérvételek helyét. Olyan kicsi még: nem lett volna szabad máris megtapasztalnia a fájdalmat. Még jobban magamhoz szorítom, és megesküszöm, hogy vigyázok rá, hogy jobb ember leszek. Nem vallhatok megint kudarcot.

Egy férfi löki be a vállával az ajtót, a karján egy halom mappa, a nyakában sztetoszkóp. A foga között műanyag csésze karimája. Ledobja a mappákat a rendetlen íróasztalra, és kiszürcsöli az utolsó korty kávéját, mielőtt leülne velem szemben.

– Sajnálom, hogy ennyire megvárattam – mondja, szétnyitja az egyik mappát, és lapozgatni kezd benne. Egy papír véletlenül a padlóra csusszan. Májfoltos kezével utánakap, és közben ügyetlenül beveri a fejét.

– Nos, hol is tartunk? – kérdi a kopasz fejét dörgölve azon a ponton, ahol máris látni vélem a púpot, aztán folytatja:

– Nos, igen, Frau Hartmann és Frank.

– Lange.

– Hogyan?

– Frau Lange. És Axel.

A hangomat suttogóra fogom, de a férfi mintha észre sem venne, hogy Axel alszik a karomban, fel sem fogja, hogy órákig tartott, mire annyira megnyugtattam, hogy abbahagyta a sírást.

– Nos, akkor, lássuk csak... igen, megvan.

Kihúz egy lapot az egyik mappából, az asztali lámpa alá tartja, hunyorogva böngészi a kézírást.

Gyengéden egyik karomról a másikra helyezem Axel súlyát, és megdörgölöm a viszkető szemem. A szobában félhomály, a lámpa inog, mintha hajón lennénk. Nedvességet érzek a combjaim között, szivárog a vér, átáztatja a szoknyámat.

– Attól tartok, el kell végeznünk még néhány vizsgálatot – mondja az orvos.

– Hiszen már régóta itt vagyunk...

Nem is tudom, mennyi ideje. Az ablakon túl halványuló fényből arra következtetek, már megy le a nap, de nem tudom, hány óra, sőt azt sem, milyen nap van.

– Nagy a restanciánk, sajnálom. De aggodalomra nincs ok. Csak hogy biztosra menjünk, szeretnénk még néhány dolgot megnézni.

– Hogy biztosra menjünk?!

– Hogy kizárjunk minden komoly bajt. A baba véroxigénszintje rosszabb a vártnál. Jól tette, hogy behozta. Arra gyanakszom, hogy a szíve okozza.

– A szíve?!

Sírás gyűlik a torkomba, mindkettőnket meglep a heveisége. Axel nyugtalanul megrezzen, mire talpra ugrom, hogy elringassam.

– De rendbe jön? – hallom, ahogy elcsuklik a hangom. Megköszörülöm a torkomat, és újra megpróbálom.

– Ugye rendbe jön?

– Természetesen. Kétség sem fér hozzá. Mennyi idő is? Háromhetes?

– Öt.

– Na látja. Ha komoly baja lenne, nem jutott volna el idáig.

Igyekszem elhessegetni a késztetést, hogy lesöpörjem a férfi összes mappáját az asztról, és jól megtapossam. Ehelyett az ablak előtt járkálok, ringatom a babát, lépek, ringatom, lépek. Mozgással előadott mantra.

– Na jó – szólal meg az orvos, a papírokkal babrálva. – Axelért rögtön jön egy nővér. Okosan tenné, ha most hazamenne, és pi-henne egy keveset.

Megtorpanok ringatás közben.

– És Axelt hagyjam itt?

– Csak ma éjszakára. Aludjon egy kicsit, fürödjön meg, szedje össze a szükséges holmikat. Tudassa a családdal, mi történik!

Sarkon fordulok, és farkasszemet nézek vele.

– Biztosan nem.

– Már több mint negyvennyolc órája itt van, és a teste még ki sem heverte a szülést.

A szoknyámra néz, ég az arcom.

– Axelre vigyázunk.

– De még szoptatom.

– Van tápszerünk. Frau Lange, maga felvilágosult nő. Ma-napság kevesen szoptatnak.

Szorosabban fogom Axelt.

– De én... én úgy érzem, nem hagyhatom magára.

Az órájára pillant, és elnyom egy ásitást.

– Hiszen csak néhány óra az egész. Mint mondtam, néhány dolognak utánajárunk, bent tartjuk megfigyelésre. Reggelig úgysem maradhatna velem, mert nincs szabad szobánk. A babának tiszta holmikra van szüksége. És pelenkára.

Szimatol, és felvonja a szemöldökét.

– Még egy napra nem maradhat ebben.

Megérintem Axel kék pizsamájának pecsétetes gallérját. Savanyútej-szaga van. Siettemben nem gondoltam rá, hogy hozzak neki váltás ruhát. Apró, viszketős rohamokban előnt a meleg. Már megint kudarcot vallok.

– Nem is tudom. Olyan érzés...

Lenézek Axelre, a gombnyi orrára, álmában ráncolja a homlokát. Apró öklével szorítja az ujjamat, rózsaszín körmöcskéi lehetfinomak. Nem akarok elválni tőle, de ha napokig itt kell maradnunk, tényleg tudatnom kell a családdal. A férjem aggódni fog. Elly is. És meg kell néznem anyámat. Megint a frusztráció, hogy a városban elvágják a telefonvonalakat. Semmi értelme. Nyitott a határ, de nem beszélhetünk egymással telefonon?

A férfi felsóhajt.

– Orvos vagyok, Frau Lange. Garantálom, hogy Axel rendben lesz.

Megdöngölöm a kicsi fiam tökéletes, apró arcát, érzem az aprócska testből áradó hőt.

– Kelet-Berlinben lakom – kezdek bele.

– Ahogyan én is.

– Mi lesz, ha nem jöhetek vissza?

Legyint, mintha egy legyet hessentene el.

– Már hogyan jöhetne vissza!

Feláll, összeszedi a mappáit. Emlékeztetnem kell magamat, hogy mint orvos, ő a legjobb. Biztosan jobb, mint Kelet-Berlin bármelyik gyerekorvosa.

– Holnap találkozunk – közli határozottan. – Akkor már többet tudunk.

Indul, de aztán megtorpan.

– A kisfia rendbe jön, nincs miért aggódnia.

És már megy is.

Odakint az égbolt mélybíborra vált, a nappali hőség már megnyült. A lépcsőn lefelé belém hasít, milyen üres a karom. Nem érzem helyénvalónak.

Az órára nézek. Harminc perc, és otthon vagyok, két órán belül visszaérhetek. A gondolataim zavarosak, majdnem összeütközöm egy férfival, a homlokán lévő mély sebből dől a vér. Szőke tincsei vörösre színeződtek, az arca bal fele megnyúlt, mintha olvadt viaszból lenne. Apró természetű sápadt asszonyba kapaszkodik, az asszony húsos ajka feltűnően nagy fogakat leplez.

Félreállok az útjuktól, a korlátba kapaszkodom. Amint lejjebb csúsztatom rajta a kezem, váratlan, éles szúrást érzek, és egy szálfka nyomódik a tenyerem puha húsába. Az alsó lépcsőről visszanezdek a bejáratra. A pár már eltűnt odabent.

– Gyors leszek! – suttogom, mintha Axel meghallhatná.
– Visszaérek, mielőtt fölébrednél.

Indulok az S-Bahnhoz, botladozom a gyengén megvilágított járdán. Minden egyes lépésnél érzem, a távolság úgy nyúlik Axel és közöttem, mint egy feszes gumiszalag.

Az egyik üres kocsiba ülök, az ablak mellé. Máskor szívesen utazom át a gyorsvasúttal a városon. Nyugat-Berlinből Kelet-

Berlinbe utazni kész időutazás. Nyugaton minden színesebb, az épületek újabbak, az emberek boldogabbak. Amikor a vonat átmegy a határon, mintha kialudna a fény. Sorjáznak a szürke, golyó lyuggatta épületek, az emberek óvatosan járkálnak törrött sarkú cipőikben és divatjamúlt ruháikban. Még a szagok is megváltoznak, itt olcsó kávé és cigaretta szaga érződik.

Most viszont ki sem nézek az ablakon. A fejemet a rázkódó üvegen pihentetem, és kényszerítem magamat, hogy ne hunyjam be a szemem. Nagyon kellene valami zongoraszó, hogy belefeledkezhessenek a zenébe, és elfelejtsem, hogy a kisbabám beteg. Ám a bennem élő zenét már korábban elvették tőlem, és sosem fogom visszaszerezni.

Ma nem ellenőriznek a vonaton. Kelet-Berlin felé általában nincs ellenőrzés, visszafelé annál inkább. A *Volkspolizei* feltúrja az utasok csomagját, hogy megállapítsa, ki akarja „elhagyni a népköztársaságot”. Ez egyre gyakoribb, az állhatatos csordogálás áradattá duzzadt. Talán újra meg kellene próbálnom meggyőzni anyámat, hogy menjünk át mi is. Most azonban Axelre kell koncentrálnom, arra, hogy jól legyen.

Amint a vonat a megállómhoz közeledik, hunyorognak a fények, és felnyög a mozdony. Megindul egy csapat kamaszfiú, a tekintetük üveges, a leheletük whiskyszagú. Nem engednek előre, ellenállok a kísértésnek, hogy ellökdössem őket az utamból.

Sötét lakásra érek haza, a levegőben fertőtlenítőszag; anyámon éppen kitörhetett a takarításmánia. Harsány horkolása betölti a teret. Hallom Elly szintetizátorának éles hangjait, ha több energiám lenne, átvágnék az előszobán, és figyelmeztetném, hogy legyen tekintettel a család többi tagjára.